

ב. הורסקה

החתלתול העקשן

"אל תתרחק חתלתולי מהבית, כי
אתה קטן עדיין ותתעה בדרך"
אמרה לו רינה.

החתלתול של רינה היה שחור
ויפה מאוד, אבל עקשן גדול.

הגיע לילה. האוח התחיל לילל בין שיחים. החתלתול נבהל. התיישב על גדם עץ והתחיל לבכות.

אך החתלתול לא הקשיב לה. יצא ליער וכמובן תעה בדרך.

והחתלתול ענה תוך בכי
"אינני יודע. אני עוד קטן מאוד ואין
לי אמא אלא רק ילדה רינה."
"ולקפוץ אתה יודע?" שאלה
הארנבת.
"או כן. אני קופץ יפה מאוד" ענה
החתלתול.
"אם כך, אתה ארנבת. בוא איתי
הביתה."

ראתה אותו ארנבת.
"איזה יצור מוזר" השתוממה
"מי אתה? מי אמא שלך?"

"תנו לו לאכול ולכו מיד למיטות,
כי כבר מאוחר"
אמרה אמא ארנבת.

הביאה אותו הארנבת לגינה, שם
גרה כל משפחת הארנבות.

התאספו הארנבות סביבו,
מביטות, להבין לא יכלו איזה מין
חיה זו.
"תדע ללכת על עצים?" שאל אותו
ארנב זקן וצולע.
"אני יודע" ענה החתלתול.
"אז אתה בוודאי סנאי! בוא, אביא
אותך הביתה."

החתלתול לקח את עלה הכרוב,
שהגישו לו והתחיל לבכות. "לא
אוכל לאכול את הדבר הזה" לחש.

טיפס החתלתול על העץ ובקושי
זחל לתוך החור.

הם יצאו לקצה היער וניגשו לעץ
אלון גדול. בחור שבאלון גר סנאי.

נעלב החתלתול וזרק את
האצטרובל על הארץ.

הסנאי אפילו לא הביט עליו.
רק הגיש לו אצטרובל ואמר
"אכול!"

הוא הביא אותו לגברת קיפוד.
"מצאנו את בנך הקטן ביער" אמר.

הסנאי רצה להרביץ לו אך קודם
הביט עליו היטב.
"אינך סנאי כלל!" אמר.
"אינני יודע" ענה החתלתול "אני
רעב."
"ומה לתת לך לאכול?" שאל
הסנאי.

"הייתי ברצון אוכל איזה עכברון"
ענה החתלתול.
"הו, טיפשון. אז אתה קיפוד. בוא,
אביא אותך אל הבית שלך."

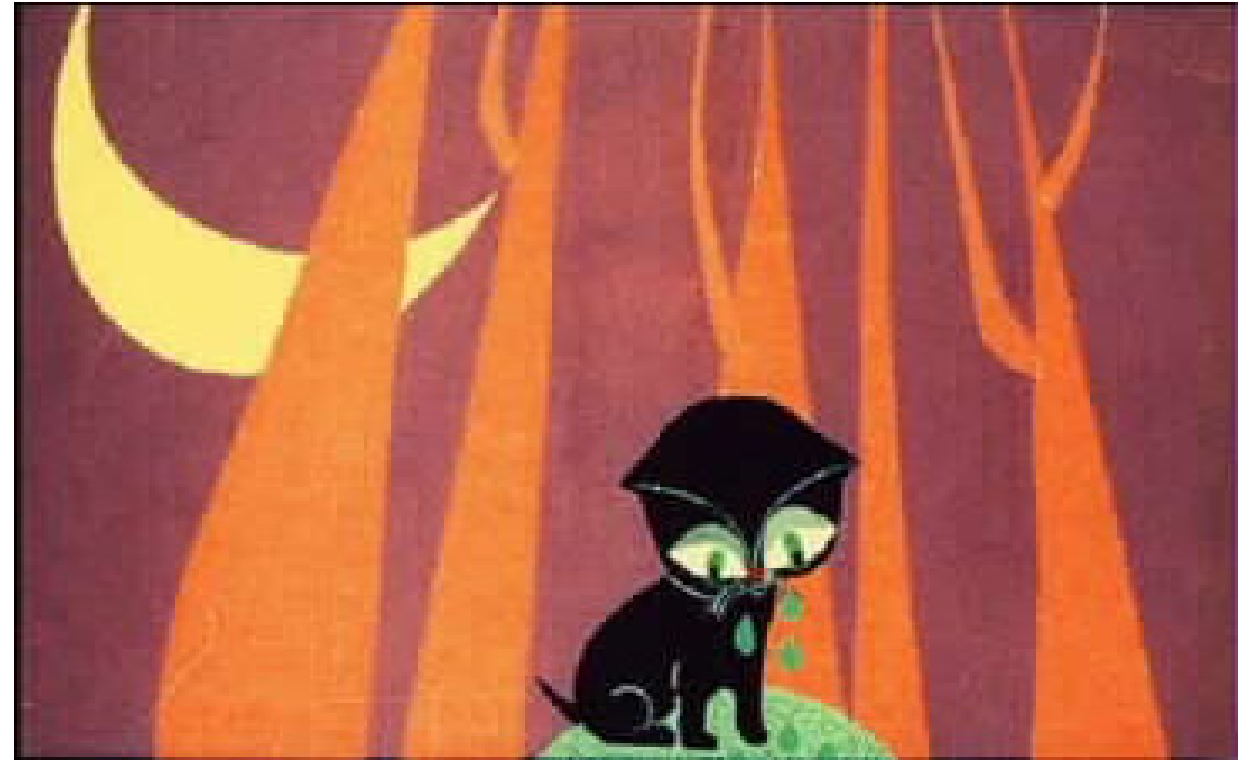
"וי! וי! דקרו אותי!"

בבית הקיפוד האכילו את
החתלתול. אבל כשהשכיבו אותו
עם יתר הקטנים הוא קפץ בצעקה.

בבוקר ראה אותו עורב.
"אני יודע מי אתה" אמר
ונפנף בכנפיים.

התיישב החתלתול תחת עץ ובכה
כל הלילה.

העורב ירד נמוך, ממש קרוב לפני
האדמה והתעופף לפני החתלתול.
החתלתול התחיל לרוץ אחריו,
כמה שרק היה לו כוח ברגליים.

"הי עורב!" קראה גברת קיפוד
"אתה יודע גם איפה הוא גר?"
"אני יודע."
"אז תחזיר אותו הביתה."

הוא ניגש לרינה ואמר "לעולם,
לעולם כבר לא אלך ליער לבדי."

בסוף ראה את הבית ובקפצה
אחת פרץ פנימה.